

Kitajske narodne pripovedke.

Poslovenil *Fran Erjavec*.

II.

KDO JE GREŠNIK?

ekoč gre deset kmetov preko polja. Na poti jih dohiti nevihta in vsi stečejo vedrit v neko staro, že napol razpadlo svetišče. Nevihta pa prihaja vedno bliže in bliže, tako da je razsajala že okrog in okrog svetišča in strele so švigale in udarjale tik prestrašenih kmetov. Kmetje so trepetali od strahu in mislili so si, da bo med njimi najbrže velik grešnik, ki ga hoče sedaj strela kaznovati. Da ga najdejo, sklenejo obesiti pred vrata svoje slamnike in čigar slamnik odnese vihar, tega izročijo svoji usodi.

Komaj obesijo slamnike ven, že odnese enega vihar in ostali poženejo brez usmiljenja tega na prosto. Komaj pa zapusti ta svetišče, udari strela naravnost v tempelj.

Oni, ki so ga izgnali, je bil edini pravičen izmed vseh in zaradi njega je prizanašala strela vsem. Tako je moralo poplačati svojo trdosrčnost vseh devet z življenjem.

III.

ČAROBNA KAD.

Ubožen kmet izkoplje nekoč na njivi veliko glinasto kad. Vzame jo s seboj domov in veli svoji ženi, naj jo očisti. Komaj pa seže žena s ščetjo v kad, se takoj napolni vsa kad s samimi ščetmi. Naj jih vzamejo iz kadi kolikor jih hočejo, vedno se je napolnila sama od sebe z novimi. Kmet začne ščeti prodajati, in vsej rodbini je šlo prav dobro.

Nekoč pa pade po naključju v kad cekin. Takoj izginejo vse ščeti in kad se napolni s samimi cekini. Vsa rodovina silno obogati, zakaj iz kadi so lahko vzeli toliko denarja, kolikor se ga jim je zljubilo.

Kmet je pa imel doma že priletnega starega očeta, ki je že jako oslabel in se je ves tresel. Ker ni bil za nobeno drugo delo več, mu ukaže, naj meče iz kadi cekine. Če se je pri delu utrudil in se hotel nekoliko odpočiti, ga je sin takoj nahrulil, da je len in da se mu ničez

sar ne ljubi. Nekega dne pa zapuste starčka vse moči. Zvrne se v kad in umre. Takoj izginejo vsi cekini in vsa kad se napolni z mrtvimi starčki. Kmet je moral sedaj vse izvleči in jih pokopati in s tem je porabil prav ves denar, ki si ga je poprej nakopičil. Ko mu vsega zmanjka, razbije kad in bil je zopet siromak kakor prej.

IV.

OTROK SREČE IN OTROK NESREČE.

Nekoč je živel ponosen knez, ki je imel hčerko edinko. Ta je bila pa otrok nesreče. Ko postane godna za možitev, ukaže, naj se zbero vsi snubci pred gradom njenega očeta, zakaj hotela je vreči mednje žogo iz rdeče svile. In kdor bi jo ujel, tega bi vzela za moža. Pred gradom se zbere res vse polno knezov in drugih odličnjakov, a sredi med njimi je stal tudi berač. Princezinja vidi, da mu lezejo pri ušesih v glavo mali zmajčki, a pri nosu prihajajo zopet ven, zakaj bil je otrok sreče. Tedaj vrže žogo proti beraču in ta jo ujame.

Razsrjen jo vpraša oče: »Zakaj si vrgla žogo beraču v roke?«

»On je otrok sreče,« pravi princezinja, »in jaz ga vzamem za moža, morda dobim del njegove sreče.«

Oče pa s tem ni bil zadovoljen, in ker je ostala hči trdovratna, jo požene v svoji jezi iz gradu.

Tako je odšla princesa k beraču. Stanovala sta skupaj v njegovi kočici in nabirala sta različnih zelišč in koreninic ter jih kuhala, da sta imela kaj jesti; pogosto sta pa tudi oba stradala.

Nekega dne ji reče mož: »Grem po svetu, da poiščem svojo srečo. Če jo najdem, se zopet vrnem in te vzamem s seboj.« Princezinja privoli in on odide. Osemnajst let ga ni bilo od nikoder. Princezinja je živela v velikih stiskah in pomanjkanju, zakaj njen oče je ostal trd in neizprosni. Če bi ji ne pošiljala mati na skrivnem denarja in hrane, bi med tem gotovo poginila od gladu.

Berač pa najde svojo srečo in postane slednjič cesar. Tedaj se vrne domov in stopi pred svojo ženo. Ta ga pa ni več spoznala in vedela je le, da je to mogočen česar.

On jo vpraša, kako se ji godi.

»Zakaj me vprašujete, kako se mi godi?« odvrne ona. »Jaz sem vendar preneznatna za vas.«

»Kdo je pa tvoj mož?«

»Moj mož je bil berač. Odšel je po svetu iskat svojo srečo, osemnajst let je tega, pa se še vedno ni vrnil.«

»Kaj si pa ti delala v tem dolgem času?«

»Jaz čakam, da se zopet vrne.«

»Hočeš li vzeti drugega za moža, ker njega toliko časa ni od nikoder?«

»Ne, jaz ostanem njegova žena do smrti.«

Ko vidi cesar zvestobo svoje žene, se ji da spoznati, jo ukaže obleči v dragocena oblačila in jo vzame s seboj v cesarski dvor. Tu sta živela srečno in imenitno.

Čez nekaj dni pa pravi cesar svoji ženi: »Vsak dan preživiva tako slovesno kot bi bilo novo leto.«

»Zakaj bi ne živela slovesno,« odvrne žena, »saj sva sedaj cesar in cesarica?«

Cesarica je bila pa otrok nesreče. Komaj osemnajst dni je preživela kot cesarica, pa zbolí in umre; mož je pa živel še mnogo, mnogo let.

ŠOLSKI SALONSKI ORKESTER V SLOVENJGRADCU